

ORGAN I

Núm. 770

A la para

NEM DE

En la in-
comunicación y la
presencia de
Carr. 1966
análisis
res demoradas
d'actu; la fu-
licencia de
pendent i
d'actu
de la uni-
d'actu
la confli-
tació i
de actu
los abctol
El pri-
fundat be-
d'actu
cada de
idura.

TREBALL

ano 1966

Faltan n. ~~XXXX~~

MINISTERIO
DE CULTURA

treball

PROLETARIJ DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 270 Barcelona, Gener 1966

Preu: 1 pta

A la punta de l'acció contra la dictadura

HEM DIT NO! AL SEU! DIEM NO! A LA COMISSARIA

En la intervenció de Gregori López Reimundo a una reunió de militants, es comprovava que les accions universitàries dels Curs 1964-65 van fer que els estudiants assolissin «...una de les més notables victòries democràtiques aconseguides fins al dia d'avui; la liquidació pràctica del SEU i l'edificació dels fonaments d'un sindicat independent i democràtic».

«Aqueixa victòria», segueix dient, «fruit de la unitat i de la combativitat dels estudiants de tot Espanya, ha estat possible per la confluència de la lluita obrera i estudiantil, i per la solidaritat que els professors i els intel·lectuals en general van donar a les accions dels estudiants».

El primer trimestre del nou curs ha confirmat brillantment aquesta victòria: les accions universitàries d'aquest final d'any 1965 han situat la Universitat en la punta avançada del moviment de masses contra la dictadura.

Per les seves consignes i objectius fonamentals característics —llibertat sindical (concretada en l'exigència d'un Sindicat d'estudiants independent i democràtic), Reforma Universitària (comprentent en aquest terme la renovació de la Universitat tant en el contingut docent com en la seva significació social), la lluita dels universitaris està emmarcada en uns límits concrets, definits; aquells que delimita el mateix món universitari.

Però per les seves repercussions, per la influència que exerceix sobre els altres sectors socials, tot el que està succeint a la Universitat depassa el marc d'aquesta, influeix sobre el conjunt de la situació política nacional. I, a la vegada, les victòries dels estudiants són possibles per l'existència d'un conjunt de factors que pressionen sobre la dictadura: pressió de la classe obrera per la llibertat sindical, contra el bloqueig dels salaris, etc.; pressió dels intel·lectuals per la llibertat d'expressió i de creació; pressió dels camperols ofegats per la política econòmica de la dictadura, pressió de les capes mitjanes, etc. Es a dir; l'existència d'un moviment de masses que en diverses mesures agita tots els estaments socials.

En aquest sentit, en el darrer trimestre de 1965, la Universitat s'ha posat a la capdavantera de l'acció concreta de les masses per la liquidació de les formes feixistes de govern.

Les lluites de la Universitat estimulen la mobilització d'altres sectors socials, com l'estimulen les accions de masses de la classe obrera: una mostra d'aquesta mobilització en són les repercussions solidàries que es produeixen: «...considerem nostra la vostra causa... ens sentim solidaris de les vostres reivindicacions... Perquè no es reivindica una llibertat sense reivindicar totes les lliber-

tats... Com vosaltres, ens neguem també a viure alienats en la tranquil·litat i l'endormiment...», diuen els 92 intel·lectuals primers signataris d'una carta adreçada als estudiants madrilenys.

Les victòries dels estudiants estimulen, encoratgen, l'acció dels professors, que no poden sentir-se estranys a una lluita que és també la seva; estimula i enriqueix l'experiència del moviment obrer, en lluita també, entre altres, per la llibertat sindical; sumen

ALS TRES ANYS D'HAVER-SE FIXAT

EL SALARI MINIM INTERPROFESSIONAL

per G. ARIBAU

Fa tres anys que el Govern franquista, sota la forta pressió de les masses treballadores, es va veure obligat a elevar el salari mínim interprofessional per al peó ordinari de 36 pessetes en la indústria i 31 al camp a 60 pessetes. Malgrat els elevats percentatges d'augment sobre els salaris mínims vigents des del 1956, 66 i 93 per 100 respectivament, la classe obrera no es va considerar satisfeta amb el nou salari perquè era insuficient per cobrir les necessitats més preemp-tòries d'una família.

No obstant, malgrat ésser un salari exigü, va representar una conquesta dels treballadors en el sentit de que va trencar el bloqueig salarial imposat des d'octubre del 1956. El Govern esperava amb aquesta concessió frenar la lluita dels treballadors per un substancial augment de les retribucions, però la classe obrera va replicar amb un major desplegament de l'acció reivindicativa i política.

Si fa tres anys un salari de 60 pessetes era manifestament insuficient, avui, el seu manteniment provoca una profunda irritació i un moviment cada vegada més unit, organitzat i extens per a la seva immediata elevació.

El Boletín Estadístico del Banco de España d'octubre del 1965 proporciona les dades necessàries per a calcular l'augment del cost de la vida i la disminució del poder de compra dels salaris monetaris en els darrers tres anys que es tanquen pel setembre. Segons aqueixes dades, el cost de la vida ha experimentat un augment d'un 32,5 per 100. En l'actualitat, amb 60 pessetes podem adquirir únicament allò que fa tres anys compravem amb 45 pessetes. L'encariment de la vida és particularment sensible a partir de maig del 1964, essent l'index dels productes alimenticis el de més gran influència en el moviment alcista i el que més pesa en els pressuposts familiars modestos.

Per altra banda, segons la «Memòria sobre la Ejecución del Plan de Desarrollo en 1964», globament, han augmentat els «salaris monetaris en la indústria en un 11,7 per 100» i els «salaris agrícoles en un 12 per 100». Aqueix mateix any del 1964, segons el ja esmentat «Boletín Estadístico»

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.

Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

27 - 29 - 43 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

32 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

a l'acció en forma de documents solidaris, de denúncies indignades, de preses de posició obertament afincades en el camp de la democràcia, a personalitats i prohoms d'altres estaments.

En saludar i valorar la lluita universitària, pensem en les paraules de l'opuscle «Catalunya i la Futura Democràcia Política i Social dels Pobles d'Espanya»;

«...Adhuc abans d'haver triomfat plenament, la lluita dels estudiants està assenyalant a totes les forces antidictatorials et camí a seguir per tal d'imposar pràcticament, passant per damunt de les prohibicions de la dictadura, formes d'organització de masses independents i democràtiques...»

el cost de la vida va créixer en un 13,5 per 100, la qual cosa evidencia que els augments de salari foren absorbits amb escreix per l'encariment de la vida.

A més, segons, l'Informe del Banco de España, l'augment de la productivitat mitja en la indústria ha estat durant 1964 d'un 11,7 per 100. «...Les dades proven —es pot llegir en «Evolución Socioeconómica de España, 1964—, que en conjunt, el factor treball no ha percebut en la seva adequada proporció els increments que per augment de productivitat i alça del cost de la vida li correspondrien des de 1958...», i el «Banco Exterior de España» escriu que «...els salaris reals han seguit una tendència per sota de l'augment de la productivitat...».

Contràriament a la tant suada afirmació de que una elevació de salaris desencadena l'espiral inflacionista, en realitat «...aplicant l'index del cost de la vida a les rendes percebudes —afirma «Evolución... etc.»— s'assoliria que les rendes dels treballadors no perdessin llur actual poder adquisitiu. Si el resultat així obtingut es corregís per la productivitat corresponent a cada sector es conseguiria aleshores que les rendes salarials mantinguessin constant llur participació en la renda nacional, però sense que es verifici camp mena de fenomen de redistribució».

Una des les particularitats que més resalta en aquest darrer període consisteix en que, a despit de la intensificació de les lluites obreres, mentre la productivitat i el cost de la vida segueixen un ritme d'ascens des de principis del 1964, front a 1963, els salaris, tant en la indústria com en l'agricultura mostren una línia descendent. Per tant, és obvi concloure que en aquests darrers tres anys, presos en el seu conjunt, s'ha reforçat el grau d'explotació de la classe obrera, amb tendència a intensificar-se, la qual cosa no exclou que s'hagin arrancat millores salarials.

El salari de 60 pessetes és indefensable. Un lector d'«El Correo Catalán» polemiza en una carta adreçada al Director del diari

(Continua a la pàg 2)

AQUEST ES L'ALCADE DE RUBI

ESCANDALOS COMPORTAMENT DE L'ALCALDE

Les autoritats de València van cedir al municipi de Rubi 60 habitacles prefabricats per albergar provisionalment als damnificats de la catàstrofe del 1962. Al cap de més de tres anys, 12 famílies es veien obligades a habitar encara en aquelles estructures metal·liques per no haver les autoritats pres cap mesura eficaç en ordre a facilitar pisos a l'abast des les economies dels treballadors.

Al reclamar l'administració valenciana el retorn de les estructures metal·liques, l'Alcalde de Rubi, sense cap mirament, va fer buidar les barraques, les va enviar a València, deixant al mig del carrer a una setanta persones, nens i tot. L'única mesura que va prendre fou deixar a les famílies unes lones i anunciar que ell no faria res més i que s'en entorressin als seus pobles.

Els veïns de Rubi, les famílies treballadores, van acudir immediatament en solidaritat dels damnificats, recollint molts dels nens durant les nits i facilitant altres solucions urgents. La indignació contra l'Alcalde es gran, i es van sentir comentaris molt poc afagadors pels sacerdots de la vila que no van fer cap gestió per contribuir a resoldre el problema.

Com no podia ser d'altra manera, la solució ha hagut d'imposar-la l'acció dels propis damnificats recolzats per la simpatia i solidaritat de la població. Convençuts de que calia exigir i no planyer, les dotze famílies, dones i nens al cap, els homes carregats amb els « toldos », es van presentar a l'Ajuntament i, un rera l'altre, llençaven damunt de la voravia les lones i exigien la presència de l'Alcalde.

Ningú es va atrevir a deturar-los. I quan l'Alcalde es va trobar davant uns rostres que expressaven la ferma resolució de fer-se escoltar, va apresurar-se a fer habilitar el local de la Falange per instal·lar-hi les dotze famílies.

Sense l'actitud enèrgica d'aquestes, les autoritats locals haguessin acabat per expulsar-les del poble: L'incident, que ha vingut a palesar brutalment la catadura de l'Alcalde, demostra una vegada més la raó que tenen els veïns d'aquesta comarca en organitzar llurs comissions de defensa. L'incident no està clos puix que el local de Falange no és tampoc una casa com necessiten aquestes famílies. Cal seguir pressionant per a que l'Ajuntament faciliti a cada família un pis en les condicions econòmiques que requereix un jornal de treballadors, i la millor manera de fer-ho es organitzar comissions de veïns que prenguin en les seves mans aquesta gestió solidària junt a la defensa de les reivindicacions pròpies de cada barriada.

amb un tal senyor Vives aprop del salari, dient: « ...Només vull insinuar al senyor Vives que faci la prova de subsistir ell i la seva família durant tres mesos amb el salari legal de 60 pessetes. Al terme d'aquest període, en consciència que manifesti si en justícia es pot subsistir com una persona digna ».

La lluita dels obrers ha imposat salaris superiors al mínim legal. Tanmateix, segueixen essent inferiors a les necessitats. Si prenem els salaris pel peó ordinari en el conjunt del convenis col·lectius observarem que el 44,7 per 100 percebeix salaris inferiors a les 100 pessetes diàries i que un altre 14,6 per 100 reb un salari entre 101 i 109 pessetes, es a dir, el 89,3 per 100 dels peons percebeix menys de 110 pessetes al dia.

Aquesta situació ens duu a abordar el concepte i nivell del salari mínim interprofessional. El « III Congreso Nacional de Trabajadores » afirma en una de les seves conclusions que el treballador ha de tenir assegurat « ...el manteniment i el vestir propis i el del seus familiars; una habitació digna de la seva humana condició; la possibilitat de que la prole rebi instrucció i educació convenients; la contribució a les providències adoptades per temps de penúria, enfermetat, vellesa i mort, en la proporció tolerada per la cobertura de les necessitats presents; el dret a gaudir de lícits esbarjiments i aprofitament dels descansos per al seu progrés moral i intel·lectual... ». Està clar que un salari mínim ha de poder cobrir totes aquestes necessitats. El que és dolent és que els Jerarques sindicals no solament no han fet res per a que es complissin els acords, sinó que pel contrari s'han esforçat en obstaculitzar per tots els mitjans la lluita dels obrers per millors salaris. Una prova evident n'és que encara subsisteixi avui el salari de 60 pessetes.

« Acción Social Patronal » evaluava fa uns mesos el mínim vital d'una família barcelonina de quatre persones en 218 pessetes, i consti que es tracta d'un organisme patronal que té una concepció que no pot ésser batejada de liberal per a les necessitats dels treballadors. El Jurat d'Empresa del Banco Español de Crédito en un estudi realitzat l'estiu del 1964 estimava el mínim vital per

a una família amb dos fills en 11.875 pessetes mensuals. Segons « La Vanguardia », en una enquesta realitzada recentment a Terrassa entre les mares de família sobre les despeses d'alimentació, el 95 per 100 d'elles va coincidir en que efectuaven una despesa real diària de 288,20 pessetes i que per tal de cobrir eficaçment llurs necessitats precisarien un 40 per 100 més.

Es evident que el salari mínim per a un peó, per jornada de vuit hores a ritme normal, no pot ésser de cap manera inferior a 200 pessetes diàries. Apart, han de computar-se les primes de producció, plusos, punts, pagues extres i altres formes complementàries de retribució. Així mateix ha de revisar-se les categories professionals assignant-les-hi els « coeficients » adients en funció dels treballs que realitzen.

Però per tal de que aquest salari no sofreixi la constant erosió de l'encariment de la vida ha d'eleva-se automàticament en proporció directa a l'augment del cost de la vida. Es més, ha d'incrementar-se amb el corresponent coeficient d'augment de la productivitat.

Els diners que les mares de família troben a faltar en el seu portamonedes en anar a la compra ha anat a parar a algun altre indret. 243 empreses monopolistes han realitzat beneficis el 1964 per la quantiosa suma de 21.600 milions de pessetes, un 13,2 per 100 més que el 1963. Per cada 100 pessetes de capital invertit han obtingut 19,12 pessetes de benefici líquid, es a dir, després d'haver descomptat les amortitzacions i els impostos. Amb aquests beneficis tan substanciosos bé es poden augmentar el baixos salaris actuals.

No obstant, l'experiència mostra que el Govern franquista i les empreses monopolistes mai eleven voluntàriament els sous per justificat que això sigui. Cedeixen únicament davant de la força, sota la pressió organitzada i unida dels treballadors. Per això no hi ha altre camí que lluitar per aconseguir un salari mínim de dues-centes pessetes pel peó, per vuit hores de treball, per l'escala mòbil, a la vegada que es combat per la llibertat sindical, el dret de vaga i les llibertats democràtiques.

La via ha estat reiteradament exposada. Cal unir i millorar l'organització unida dels treballadors. Cal ampliar i desenrotllar el moviment de Comissions obreres en tots els nivells amb la finalitat de coordinar les accions de les masses treballadores, des de les més senzilles a les més elevades, des dels « plantes » i vagues a les manifestacions de carrer, a fi i efecte de reforçar el sòlid front de combat que obligui al Govern i al capitalisme monopolista a donar satisfacció a les legítimes aspiracions dels treballadors.

DE NUREMBERG ALS MODERNS CRIMINALS DE GUERRA

per Josep MONTOLIU

El passat mes de novembre es compliren vint anys que a Nurenberg foren condemnats un grup de criminals de guerra nazis. L'Acta d'acusació els declarà culpables de « ...conspiració general i executors de crims contra la Humanitat i de crims de guerra, no únicament contra les forces armades de l'enemic, sinó també contra les poblacions civils... »

L'acusació del fiscal a Nurenberg revesteix plena actualitat en presència dels crims que diàriament perpetren al Vietnam els moderns criminals de guerra ianquis: Com en la Segona Guerra mundial els nazis, els invasors USA executen crims no solament contra les forces armades del poble vietnamès, sinó també contra la població civil. I a més s'en vanaglorien mitjançant la propaganda al cine, a la ràdio, la televisió i les revistes. Venjança, odi, desolació que ens recorden els bombardeigs de l'aviació nazi a Barcelona, Madrid, Guernica, Figueres, Lèdice, Granollers i tantes altres viles on la població civil fou igualment víctima d'aquesta mena de bèsties.

Davant d'aquestes monstruositats no podem quedar indiferents. Abans no sigui massa tard cal que ajudem a posar la camisa de força als criminals i traficants de guerra

ianquis. Arreu del món, inclús als EEUU. l'oposició contra l'agressió americana al Vietnam creix i la « marxa sobre Washington » del dia 28 de Novembre n'és una demostració palpable: estudiants, intel·lectuals, artistes i altres capes de la població nordamericana proclamen que no volen donar la vida per una guerra injusta. Ja no tenen confiança en el President Johnson, perquè mentre parla d'estar disposat a negociar incondicionalment sobre la pau, incrementa la mobilització i els dispositius de guerra i els bombardeigs al Vietnam del Nord, posant en perill la pau del món.

El nostre país, en cas d'una guerra, es veuria directament afectat a causa de les bases americanes que hi existeixen. Per la solidaritat al poble vietnamès, per la nostra pròpia salvaguarda, cridem al nostre poble a manifestar-se contra els criminals de guerra dels nostres dies. A les veus de que cal posar fi als bombardeigs i a les matances al Vietnam cal que hi sumem les nostres: Fora del Vietnam els Ianquis! Respecte als Acords de Ginebra de l'any 1954! Llitem contra les bases ianquis a Espanya i per la pau!

EMOCIONANT HOMENATGE A DOMINGO RIBAS

TERRASSA. — El proppassat mes de desembre expirà en aquesta vila l'estimat company Domingo Ribas, veterà militant del PSU de Catalunya, antic minaire de Sùria, que darrerament encara va ésser empresonat junt amb Pere Ardiaca i altres militants de Barcelona i comarques.

El seu enterrament, malgrat les coaccions de la policia que de totes maneres volia impedir que es produís una manifestació popular de dol, es convertí en emocionant homenatge que impressionà a la població de Terrassa que pogué presenciar-lo.

En resposta a la prohibició policíaca de conduir el cadaver, unes dues-centes persones van desfilar pels carrers de la població darrera les corones de flors, immenses, que portaven els més íntims amics del company Ribas i ex-presos de Terrassa. La policia no gosà intervenir per deturar la marxa del portadors de les flors i els seus acompanyants que avançaven silenciosos sense que cap cotxe de morts els precedís.

Als familiars i íntims de l'inolvidable company Ribas expressem el condol i sentiment del Partit.

DIRIGENTS CATOLICS DE BARCELONA ESCRIUEN ALS PARES CONCILIARS

Heus aci la part essencial de l'important missatge que un grup de destacats dirigents catòlics de la nostra capital han adreçat als pares conciliars el propassat mes d'octubre: Catòlics de diverses parts d'Espanya, cièrgues i laics, han assabentat els Pastors de l'Església reunits en el Concili, en forma privada o pública, individual o col·lectiva, la seva preocupació pels problemes que afecten a l'Església a Espanya.

Els catòlics de l'Arxidiòcesi de Barcelona signants d'aquest document, volem contribuir a aquest aclariment de l'opinió pública catòlica i, en primer lloc, dels Pares Conciliars. Ho considerem un deure greu de consciència imposit per la nostra responsabilitat eclesial, preocupats com estem pel present i l'esdevenidor de l'evangelització del nostre poble. Sobretot tenint en compte que aquells que podrien informar millor que nosaltres experimenten certes dificultats en fer-ho. Finalment ens veiem obligats a manifestar-nos públicament perquè els Pares del Concili no s'enganyin davant certes opinions, que passen com a vàlides, sobre el catolicisme espanyol, de caràcter més oficial que real.

1. — La situació religiosa del nostre poble es caracteritza, abans que res, per un procés creixent de descristianització, especialment accentuat entre els intel·lectuals, la classe obrera i la joventut. Malgrat de certes aparenances enganyoses, Espanya no és una excepció, religiosament parlant, dins els pobles d'Europa Occidental. Més encara, el percentatge de pràctica religiosa dels catòlics espanyols és notoriament més baix que els dels catòlics d'altres països on la Religió Catòlica no ha tingut ni té caràcter oficial ni obligatori.

2. — Aquest estat de coses es veu agreujat pel tipus d'unió o millor d'assimilació de l'Església i l'Estat, vigent a Espanya sobretot en aquests últims anys, les característiques del qual són: unió de l'Església amb els detentors de poder, poder temporal de l'Església, inflació religiosa en la vida pública, confessionalisme legal com expressió de la religió de l'Estat, desencarnació de l'Església, inoperància dels principis catòlics relatius a la vida pública i social, i a la dignitat i drets de la persona humana.

3. — En el centre de la greu crisi religiosa que constatem trobem el fet gravíssim de la guerra civil (1936-1939) que ha dividit Espanya en dos bandos. L'alineació de la major part de l'Església oficial, en contradicció amb les seves promeses i declaracions, al costat d'un dels bel·ligerants, perllongada després per l'adhesió al règim polític dels vencedors, ha fet impossible, un cop acabada aquella guerra, reprovada i lamentada per Pius XI i qualificada per Joan XXIII de deplorable i lamentable, la reconciliació de les dues parts, invocada per Pius XII.

Creiem que, per al nostre cas i amb més raó encara, són vàlides les profètiques paraules de Joan XXIII sobre la unió dels germans separats:

« No volem fer un procés històric, no volem saber qui tenia raó i qui no en tenia. La culpa és de tots. Nos només diem: Unim-nos i deixem-nos de baralles ».

La reconciliació és una exigència missionera per a l'Església espanyola i no hi pot haver reconciliació, mentre l'Església, com a mare, no s'atansi al nostre poble en la llibertat i en la humilitat, perquè tots i en primer lloc ella mateixa demanin i s'otorguin mutuament el perdó. Creiem també que no n'hi hauria prou amb la reconciliació de paraula si no anés acompanyada de la remoció dels obstacles que actualment l'impossibiliten. Entre ells esmentem:

A) La manca absoluta de respecte pels drets i llibertats de la persona humana en la vida pública i política (dret d'associació, expressió, sufragi, dret a institucions representatives, etc.)

B) L'absència de promoció humana i social del món del treball i dels drets socials elementals (dret a la llibertat sindical, dret de vaga, dret a les reformes socials, reforma agrària, etc...)

C) Com a membres de l'Església de Barcelona i « ciutadans de la terra de Catalunya », hem de denunciar la política d'opressió adreçada no solament a impedir el desenvolupament sinó a aconseguir la destrucció dels caràcters peculiars del nostre poble, sobretot de la llengua, cultura i institucions catalanes.

Els problemes que es presenten a l'Església a Espanya no sols pertocuen als catòlics del nostre

país, sinó que repercuteixen en l'Església Universal i en l'opinió pública dels no catòlics, creients o no. Aquesta és la raó per la qual el cas de l'Església espanyola CONSTITUEIX COM UN TEST de l'autenticitat i de la sinceritat de la desitjada renovació eclesial i de l'esperit de caritat i justícia afirmats amb tant de força al Concili pels Bisbes de tot el món, de la responsabilitat col·legial dels quals sobre tota l'Església, per consegüent també sobre la d'Espanya, tant esperem.

Puguin ésser, aleshores, una realitat viva i actuant per al nostre poble, les paraules, aclamades pel Concili, de Pau VI als Bisbes, en tornar de la seva visita a la ONU, que tenen tot el ressó d'un solemne engatjament:

« Sabeu que anunciar una paraula comproment amb deures greus el qui ho fa: deure de coherència, de solidaritat, d'exemple. Una paraula no confirmada amb la voluntat efectiva de realitzar-la, ¿què val? L'autoritat de la paraula neix, certament, de la veritat, de la qual és ressó; però en l'ordre de les coses humanes troba la seva millor eficàcia en la manera com, el qui l'anuncia, alhora la realitza; parla la veu, però persuadeix l'exemple de l'herald de l'Evangelí... La nostra contribució a la pau serà més eficaç i preciosa quan tots nosaltres tinguen fam i set de justícia. »

Barcelona, 28 d'octubre 1965. »

(Segueixen cites de diversos texts d'estaments i jerarquies catòliques, i a continuació les signatures, amb expressió dels càrrecs exercits o que exerceixen els signataris en els moviments catòlics. Figuren en el document 9 Presidents, 7 ex-Presidents, 2 Vice-Presidents, 2 ex-Vice-Presidents, 6 Conciliars, 4 Secretaris, 1 ex-Secretari, 2 vice-Secretaris, 2 vocals, 1 ex-Vocal, 3 Comissaris, 1 Consultiu, 13 dirigents no especificats, 2 ex-Dirigents i 7 sacerdots.)

EL 70 NATALICI DE DOLORS IBARRURI

CALUROS HOMENATGE A LA DIRIGENT COMUNISTA I AL POBLE ESPANYOL

La camarada Dolors ha rebut destacades i valuoses mostres d'estima i expressions d'homenatge al seu combat incansable i a la lluita del poble espanyol. Destacats dirigents del moviment comunista internacional li han adreçat felicitacions. Citem entre altres; el Comitè Central del PCUS; Ho chi Min, el prestigiós dirigent del poble vietnamès; Waldeck Rochet, Secretari del PC francès; Luigi Longo, Secretari del PC d'Itàlia; Novotni, dirigent del PC de Txecoslovàquia; Janos Kadar, del Partit Comunista Hongarès; Gomulka, del PC Polac; Alvaro Cunhal, del PC del poble germà de Portugal; Walter

Ulbricht, del PC de la República Democràtica Alemanya, etc.

El Govern Soviètic ha condecorat a la nostra companya i President del PCE amb l'Ordre de Lenin, la més preuada condecoració soviètica « ...per la seva activitat revolucionària, la seva lluita contra el feixisme, per l'amistat dels pobles, la pau i el Socialisme... ». En vint grans ciutats de la URSS, Moscou, Leningrad, Kiev, etc., s'han celebrat actes d'homenatge amb la participació de destacats dirigents i personalitats. A França, dos importants mitins es van celebrar a París i Toulouse respectivament, amb la participació de Jacques Duclos i Raymond Guyot. En altres capitals d'Europa van celebrar-se actes similars.

El Comitè Central del PCE i el Comitè Central del PSU de C; comitès del Partit de pobles i ciutats, els comunistes empresonats a Burgos i en altres presons franquistes, han adreçat a la companya Dolors missatges de felicitació, presents, han organitzat reunions de militants i simpatitzants.

De Catalunya són molt nombroses les cartes, tarjes i altres felicitacions adreçades a Passionària; el Comitè Local de Barcelona, Comitè d'Estudiants, organitzacions de comarques, militants i simpatitzants, han fet arribar a la companya Dolors, amb llurs felicitacions, la voluntat inquebrantable dels comunistes de prosseguir l'organització de les masses, la lluita a la capdavantera del poble fins acabar amb la dictadura.

AJUT AL PARTIT

G.E., Lleida, 100 pts ; Grup R.E. d'un poble de Lleida 100 pts ; Un demòcrata de la comarca de Cervera, 200 pts ; Un mestre nacional, 400 pts ; Uns amics de Lleida, 3.625 pts ; Com 15, 22.455, 40 pts ; Com 25, 4.365,50 ; Com 30 Nord, 3.985 pts ; Com 30 Sur, 10.186,40 pts ; Com 30 Nord i Sur, 2.529,90 ; Comitè Executiu, 1.600 pts ; Montoliu 50 pts. AJUT PRESOS : Com 15, 4.000 pts.

« ...abans que res vull subratllar el paper essencial que segueixen tenint les reivindicacions materials de la classe obrera per unir, organitzar i mobilitzar a aquesta en les més àmplies proporcions. Hem assolit resultats notables en la mobilització dels treballadors de les mines y de la indústria sidero-metal·lúrgica, especialment. També hem tingut resultats, encara que menys amplis, en altres rames. Però no s'ha de perdre de vista que la malla que ens ha permès estirar de la massa dels metal·lúrgics i dels miners cap a una activitat de lluita tan considerable com la coneguda, ha estat l'elaboració en detall de llurs reivindicacions econòmiques i el plantejament de la lluita entorn d'aquestes com l'objectiu concret de la seva primera fase i com una part essencial dels objectius a assolir, més tard, quan el moviment ha començat a plantejar, també obertament, exigències polítiques. Tal experiència indica que el desenvolupament de les comissions obreres i, en general, de la unitat i de la lluita en altres indústries que no coneixen encara una activitat tan avançada, ha de passar per l'elaboració circumstanciada de les reivindicacions material dels treballadors ocupats en elles. Pensem que aquesta elaboració no ha de limitar-se solament a aquelles reivindicacions que són comuns a tota la indústria, encara que formular aquestes sigui decisiu per unificar i ampliar el moviment; que és important arribar fins a la precisió en cada tall, en cada empresa, en cada lloc de treball de les reivindicacions particulars que sorgeixen en ell i saber lligar aquestes amb les reivindicacions de caràcter més general. Tot intent de saltar aquesta fase del desenrotllament del moviment de lluita, tota idea de que les indústries avançades, exclusivament amb llur exemple, donaran l'estrebada a les indústries atrassades, és irreal. Cal, és indispensable, elaborar en cada empresa, en cada indústria, els programes, les tàctiques necessàries per tal de mobilitzar aquests sectors concrets de la classe obrera i facilitar llur adhesió i llur encontre amb els nuclis més avançats del moviment obrer. L'art dels comunistes per organitzar els treballadors va a provar-se precisament en aquest terreny. »

(S. Carrilla; ¿Después de Franco, qué?)

CALENDARI INCOMPLET DE DOS MESOS D'ACCIONS UNIVERSITARIES

(Apertura del Curs 1965-66: Els estudiants han tornat a la Universitat manifestant llur decisió de fer valdre les estructures lliures que la seva lluita ha permès de bastir durant el Curs anterior: Les autoritats tracten d'impedir-ho amb mesures policiaques i administratives, amb declaracions demagògiques i amb amenaces. Valdecasas, el Policia-rector que no Rector-policia, baladreja, amenaça, reprimeix. Ha declarat que « pacificar » els estudiants com els va « pacificar » el 1957; va de Facultat en Facultat, inquisidor, matusser; convoca Delegats electes al seu Despatx, per

coaccionar-los amb amenaces d'expedient; escriu als pares d'estudiants per enfrontar-los amb els seus fills « si no els volen veure expulsats del Districte »; Passant per damunt de la voluntat reiteradament expressada del Claustre de professors, exclou de la Universitat al Doctor Sacristan; bidells-policia; tipus de la « social », jeeps de la Policia Armada....

Els estudiants prossegueixen la seva lluita, assenten els peus per donar nova embrazida endavant):

OCTUBRE

25 d'octubre: VI Assemblea de Districte: Ratifica la no acceptació de les reglamentacions governamentals; convoca eleccions lliures del 25 al 30; sol·licita la rehabilitació dels cinc catedràtics de Madrid; exigeix el retorn del Doctor Sacristan, etc.

Una comissió de 10 Professors fa entrega d'una carta al Rector protestant per l'exclusió del Dr. Sacristan; va signada per prop de 150 professors.

26 d'octubre: S'han celebrat amb gran èxit les eleccions lliures a Filosofia, Ciències, Dret, Arquitectura, Ingeniers... Les altres Facultats segueixen el mateix camí.

27 d'octubre: Els alumnes d'Econòmiques signen una carta demanant el reintegrament a la seva assignatura del Dr. Sacristan.

29 d'octubre: Les eleccions lliures s'estan acabant en totes les Facultats; 80 per 100 dels estudiants hi han pres part, els candidats han estat nombrosos. Un policia intenta detenir un grup d'alumnes del 1er Curs d'Econòmiques quan estava efectuant l'escrutini de les eleccions; l'arribada massiva dels estudiants alertats el fa desistir.

S'acaba el mes i Valdecasas no troba substituït pel Dr. Sacristan, ni tampoc pel Dr. Valverde, que ha dimitit en signe de solidaritat amb els professors repressaliats. Una altra bofetada pel Policia-rector; no es presenten candidats a les eleccions oficials.

NOVEMBRE

Primera quinzena: Declaració del C.A.U. (compost d'estudiants de les organitzacions polítiques de la Universitat) solidaritzant-se amb la Comissió Obrera de Barcelona que va a ésser jutjada pel Tribunal d'Ordre Públic (Madrid).

El Rectorat segueix sense trobar candidats a les eleccions oficials; els designa d'autoritat i convoca les eleccions. Comença una campanya de premsa per desorientar i coaccionar als estudiants.

El Professor Sanvicenc, que s'havia decidit a substituir al Dr. Valverde, té que ser demés del càrrec; els estudiants refusaven assistir a les classes en solidaritat amb el Professor Valverde.

Passant per sobre les noves reglamentacions i les amenaces repressives de Valdecasas, s'editen butlletins de Facultat, el Butlletí del Districte, fulles informatives, declaracions denunciant la repressió, exposant les reivindicacions dels estudiants.

Segona quinzena: El Rectorat pressiona per forçar, sigui com sigui les eleccions oficials. Ai del qui no voti!, amenaça Valdecasas. I del 15 al 19 de novembre es multipliquen els comunicats de premsa donant compte de la celebració de les eleccions, amb pels i senyals: El dia 20 de Novembre la premsa reproduïx les declaracions de Fraga a la sortida del Consell de Ministres; no s'han pogut constituir les « Associacions » d'estudiants a Barcelona...

Valdecasas exigeix justificants per no haver votat, sota pena de les més dures sancions. Comença a preparar, furios pel seu fracàs, la fornada d'expedients.

Orbaneja, Director de l'Escola d'Ingeniers, inicia la repressió expedientant al Delegat del 4° Curs, García Miravalles.

Assemblea lliure a Ingeniers. Orbaneja,

gesticulant, desorbitat, la vol interrompre; una comissió de Delegats el va a veure exigint l'anul·lació immediata de l'expedient contra García Miravalles i la dimissió d'Orbaneja. Aquest replica no volent escoltar-los, clausurant sobre la marxa l'Escola i expedientant a Albert Coromines.

Més Assemblees; a Econòmiques, assabentats dels incidents d'Ingeniers voten una

2 de desembre: Al matí, Assemblea d'Ingeniers, que decideix vaga de dos dies i demana Assemblea de Districte. A la tarda, Assemblea de Districte: uns 3.000 estudiants aconseguen forçar les portes i entrar a la Universitat; prop de 2.000 més queden bloquejats al carrer pels reforços de policia (30 jeeps, destacament de cavalleria, dotzenes d'escamots desviant el tràfic rodat i de peïtons per tal d'isolar la Plaça Universitat). L'Assemblea s'entera que el Policia-rector acaba d'expedientar a 24 estudiants més i la indignació esclata:

Una delegació puja a veure el Rector per expressar la protesta. Davant el refús a rebre'ls, els estudiants enfonsen la porta, li diuen unes quantes veritats a Valdecasas i aquest crida a la policia.

L'Assemblea decideix la vaga intermitent, reclama la dimissió del Director de l'Escola d'Ingeniers, l'anul·lació de totes les sancions imposades.

La policia té cercada la Universitat, pren la documentació als estudiants. Uns 800 decideixen per aclamació ocupar el recinte universitari per millor fer valdre llur protesta. El Rector ordena l'entrada de la policia que es precipita matraça en ma; els estudiants, sentats en terra canten el « Gaudeamus » i altres cants al·legòrics. Els policies no gosen pegar. Els estudiants abandonen la Universitat al vespre, després d'haver rebut garantia de que no hi hauran sancions.

3 de desembre: Assemblea en quasi totes les Facultats. Una rera l'altra ratifiquen la consigna de vaga.

Aquells que, a última hora, havien entregat justificants per no haver votat, reclamen que s'els tornin, que no volen justificar-se. Els de Dret, davant la negativa que s'els oposa, enfonsen les portes de Secretaria per tal de recuperar-los.

Suspensió d'una conferència del Dr. Valverde: Un miler d'estudiants surten al carrer, seuen al bell mig de la Gran Via i es produeix un monumental embús d'automòbils i tramvies. Després manifesten, criden **Rector Dimissió! Expedients No! Llibertat Sindical!**, perseguits per la policia.

4 de desembre: Valdecasas ha fet correr el rumor de que es tancarà la Universitat abans d'hora; Madrid desmenteix aquesta notícia a les agències de premsa.

6 de desembre: Les agències estrangeres senyalen 10.000 estudiants en vaga a Barcelona el passat divendres i dissabte: I el dimarts reprendrà...

7 de desembre: Entrega al Rector d'una carta de protesta i amb les reivindicacions més importants de la Universitat en aquell moment, signada per uns quatre mil estudiants, prop de centcinquanta professors no numeraris, alguns catedràtics; la recollida de signatures continua.

resolució solidaritzant-se amb ells.

L'efervescència va en augment i les assemblees es segueixen una a l'altra sense que ni Valdecasas ni la policia puguin impedir-les; resolucions protestant contra els expedients i contra la política repressiva, alternen amb l'exigència del retorn del Dr. Sacristan, amb la de la dimissió de Valdecasas i d'Orbaneja. Es comença a parlar de vaga...

DESEMBRE

8 de desembre: Valdecasas vol protegir-se amb el Claustre de professors i convoca aquest en assemblea general. Quan en surt, al cap de cinc hores, diu que « està francament desolado... »; només dos o tres incondicionals l'han seguit; nombre de destacats professors han aprofitat l'avinentesa per solidaritzar-se amb els estudiants, condemnar la política repressiva de les autoritats, exigir l'anul·lació de les sancions, reclamar siguin reconegudes i satisfetes les reivindicacions dels estudiants.

9 de desembre: Bronca fenomenal a un professor de la Facultat de Dret. La premsa es veu obligada a parlar-ne i qualifica d'« actitud subversiva » la dels estudiants. Es sancionat tot el Curs a la pèrdua de la matrícula.

10 de desembre: Assemblees en diverses Facultats, i de Districte convocada a la Facultat de Medicina.

11 de desembre: Darrer dia del primer trimestre; fan vaga a Econòmiques, Arquitectura, Filosofia i Medicina.

I comencen les vacances, que duraran fins el 7 de Gener, breu respir abans de reprendre, amb la reapertura de la Universitat les noves accions que continuaran la lluita dels universitaris, cada vegada més valuosa contribució a la lluita de tot el poble per recobrar la democràcia.

NECROLOGIQUES

Antoni Guiu, combatent de l'Exèrcit Popular, fugiat polític a França, antic resistent contra els ocupants nazis i condecorat per la seva participació en l'alliberament de la veïna nació amb el Creu de Guerra amb Estrella de Plata, ha mort als 54 anys a Nimes. Els nombrosos compatriotes de l'emigració espanyola i les organitzacions locals franceses van fer arribar a la seva companya i caluroses mostres de la simpatia amb que comptava el nostre benivolunt camarada.

El company Joaquim Reverte Barreda, apreciat militant del nostre Partit, trobà la mort en tràgic accident a la carretera de Barcelona a València el passat estiu, junt amb la seva esposa de l'acompanyava.

A La Grande Combe (França), morí després d'una llarga enfermetat el veterà militant del PSU de Catalunya Joan Pedro Gonzalez.

L'estimat company Josep Germinal Perez, exiliat França des del 1939, activista incansable del Partit, morí súbitament a París el passat mes d'octubre a l'Hospital Rotschild on treballava.

A les famílies respectives dels nostres indolubles companys, adrecem des de les planes de TREBALL el condol de tota l'organització del Partit que amb tanta fe i entusiasme tots ells contribuïren a acreixer i enfortir.